

آشوب در عراق

آشوب در عراق

درخواست چندی پیش آیت‌الله سیستانی از معترضین در عراق مبنی بر «احتراز از خشونت» هر چند با بی‌وقعی شهرآشوبان مواجه شد اما همین بی‌وقعی بنوبه خود یک فکت ریخت‌شناسانه از ماهیت آشوب در عراق را شناسه کرد.

جنس ماجرا قرینه فتوایی است که آیت‌الله منتظری در تابستان ۸۸ و در اوج شهرآشوبی‌های تهران صادر کرد و طی آن «آیت‌الله» جاثریت نظام جمهوری اسلامی را مُسَجَّل اعلام کردند! در همان تاریخ خطاب به آیت‌الله منتظری نوشتم:

چه سری است که زمانی میرزای شیرازی با نیم خط فتوای «حرمت تدخین» می‌توانست ارکان حکومت ناصرالدین شاه را آنچنان متزلزل کند تا قبله عالم لاجرم قرارداد رژی را فسخ نماید اما اکنون آیت‌الله منتظری تفصیلاً بر جاثریت نظام افتاء می‌کند اما اتفاق خاصی نمی‌افتد؟ پاسخ روشن است. غالب آنانکه در ۸۸ کف خیابان تمامیت و موجودیت نظام را به چالش کشیده بودند اساساً اهل فتوا نبودند تا بخواهند معطل فتوای آیت‌الله منتظری باشند و ایشان از ابتدا ادبار خود از دین و زیست مومنانه و حاکمیت دینانه را بصراحت علمداری و عهده‌داری کرده و اساساً جنبششان ماهیتاً رُمبشی علیه «دین - زیستی» بود!

اکنون نیز هر چند بذرافشانی و بهره‌برداری و نفت‌افشانی ثلاثی «ریاض - تل‌آویو - واشنگتن» بر آتش آشوب در عراق را نمی‌بایست نادیده انگاشت. اما واقعیت آنست که گدازه فتنه نمی‌تواند در خلاء بجوشد و چنان جوشی محصول هم‌یابی و هم‌افزایی اذئاب فتنه با اصحاب فتنه است.

واقعیت غیر قابل کتمان آنست که عراق نیز از حیث ساختار طبقاتی برخوردار از تقارن و تشابه با ایران است و بر همین روال هر چند عراق مانند ایران کشوری شیعی و مذهبی است اما همچنان و همگنان با ایران از طبقات دین‌ستیز و دین‌گریز معتناب‌هی نیز میزبانی و برخوردار می‌کند که اکنون همین طبقات با دغدغه «معیشت» طلایه‌دار آشوبیان در عراق شده‌اند.

علی‌احال این که ماهیت طبقاتی آشوبیان چیست یک بحث است اما از آن مهم‌تر چگالی بحران و چیستی بحران و چگونگی مدیریت بحران در عراق است که دلالت بر شرارتی متضایف بین اصحاب فتنه دارد.

شواهد موید آنست که در ثلاثی صحابی فتنه این واشنگتن است که

ابتکار عمل و مدیریت بحران را با رویکرد آمریکائی در دست گرفته.
بر اساس مدل مدیریت بحران با شگرد آمریکائی:
وقتی دو نفر در جنگل در معرض تهاجم شیر قرار گرفتند یکی از آن دو
بسرعت کفش ورزشی خود را به پا کرد و آماده دویدن و گریختن از
مهلکه شد و آنگاه که دوستش به طعنه گفت: اما هیچ انسانی نمی
تواند از شیر سریع تر بدود! پاسخ شنید: مهم نیست نتوانم از شیر
سریع تر بدوم، فقط باید بکوشم از تو سریع تر بدوم!
این دقیقا همان اقدام بی اخلاقانه ای بود که پیشتر ترامپ در بحران
سوریه با اکراد کرد و با خروج شتابزده و ناغافلش از منطقه، کردها
را در مقابل ماشین جنگی و آماده کشتار ترکیه تنها گذاشت!
اکنون و در آشوب عراق نیز واشنگتن می کوشد از طریق دامن زدن به
شیرانگاشتی ایران در خرد جمعی آشوبیان، نامحسوس ایشان را مدیریت
کند تا در پروای دریده شدن زیر چنگال آن دشمن فرضی، آشوبیان را
آسیمه سر به اردوی خود دلالت و هدایت کنند!

#داریوش سجادی